

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 114/05-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. mája 2005 predbežne prerokoval sťažnosť M. T. a D. T., obaja bytom T., zastúpených advokátkou Mgr. V. H., L., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 85/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. T. a D. T. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. apríla 2005 doručená sťažnosť M. T. a D. T., obaja bytom T. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou Mgr. V. H., L., ktorá bola označená ako „*Sťažnosť na porušenie základných práv a slobôd podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky*“. Z jej obsahu vyplynulo, že sťažovatelia namietajú porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cdo 85/03 o dovolaní proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti k namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy uviedli:

«... Toto právo sťažovateľov bolo porušené postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní o prejednaní dovolania podaného sťažovateľmi ako navrhovateľmi proti právoplatnému Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 13 Co 17/03 zo dňa 27. 12. 2003, cestou Okresného súdu v Lučenci dňa 09. 05. 2003.

Konanie na Najvyššom súde SR o podanom dovolaní sa vedie pod spisovou značkou 4 Cdo 85/03.

Porušenie základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietahov vidia sťažovatelia v skutočnosti, že odo dňa podania dovolania - 09. 05. 2003 voči nim najvyšší súd neurobil žiaden úkon a najmä, že vo veci do dnešného dňa nerozhodol a tak neposkytol nimi tvrdenému právu ochranu.

Stav právnej neistoty sťažovateľov do dnešného dňa trvá. (...)

Sťažovatelia sa domáhali nápravy svojím podaním... zo dňa 06. 07. 2004, označeným ako „Sťažnosť podľa § 17 ods. 1 zákona č. 80/1992 Zb.“ adresovaným predsedovi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd ich sťažnosť „vybavil“ listom zo dňa 21. 10. 2004, ktorý bol advokátskej kancelárii doručený dňa 25. 10. 2004, v ktorom im oznámil, že predpokladaný termín prejednaní a rozhodnutia označenej veci je apríl roku 2005.

Napriek oznámenému predpokladanému termínu do dňa vyhotovenia tejto sťažnosti najvyšší súd so sťažovateľmi nekonal.»

Na základe uvedenej argumentácie sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a po jej prijatí vyslovil, že

«právo sťažovateľa uvedené v článku 48 ods. 2 prvá veta „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.“ .. bolo postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci prejednávania dovolania pod č. konania 4 Cdo 85/03 porušené.

Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 15 000,- Sk.

Ústavný súd prikazuje podľa § 56 ods. 3 písmeno a) zákona č. 38/1993 Z. z. v platnom znení, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v primeranej lehote rozhodol.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania na odmene advokáta vo výške 5 302,- Sk, za dva úkony právnej služby podľa § 11 ods. 2 a režijný paušál podľa § 16 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.»

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa svojej ustálenej judikatúry ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu tohto práva došlo alebo jeho porušenie v tomto čase ešte trvalo (II. ÚS 32/00, III. ÚS 116/01, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 61/02).

Sťažovatelia v podaní doručenom ústavnému súdu 29. apríla 2005 uviedli, že najvyšší súd v ich označenej veci od podania dovolania nerozhodol a že „stav právnej neistoty sťažovateľov do dnešného dňa trvá“. Ústavný súd pritom zistil, že najvyšší súd v namietanom konaní o dovolaní sťažovateľov vo veci sp. zn. 4 Cdo 85/03 rozhodol rozsudkom z 31. marca 2005 (expedovaným 3. mája 2005) o zrušení rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. februára 2003 sp. zn. 13 Co 17/03 a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Tým odstránil aj stav právnej neistoty sťažovateľov vo vzťahu k namietanému konaniu, o čom právna zástupkyňa sťažovateľov mohla a mala vedieť už v čase podania sťažnosti ústavnému súdu. Tento termín presne zodpovedá tomu, čo uviedla kancelária predsedu najvyššieho súdu v odpovedi na sťažnosť sťažovateľov z júla 2004.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2005